

## En la corda fluixa

Una vegada més, Manolo García i Quimi Portet es troben absorbits per la voràgine de gires i promoció que comporta l'edició d'un nou disc. *Nuevo pequeño catálogo de seres y estares* és el nom de la criatura de la qual la parella ens parla amb orgull patern.

**M**anolo i Quimi estan cansats. Acaben d'arribar d'un interminable viatge per carretera des d'Andorra i la immensa nau del Pavelló d'Esports de Pineda de Mar, escenari de la segona cita de la flamant gira 1990, apareix gris i desangelat, com un desert de ciment i metall desproveït de qualsevol índex d'humanitat. I és que la vida *on the road* és dura, però ells són gats vells i els encanta anar contrarellotge i el menjar fora d'hores sí, al final de tot, obtenen l'agraïment del públic.

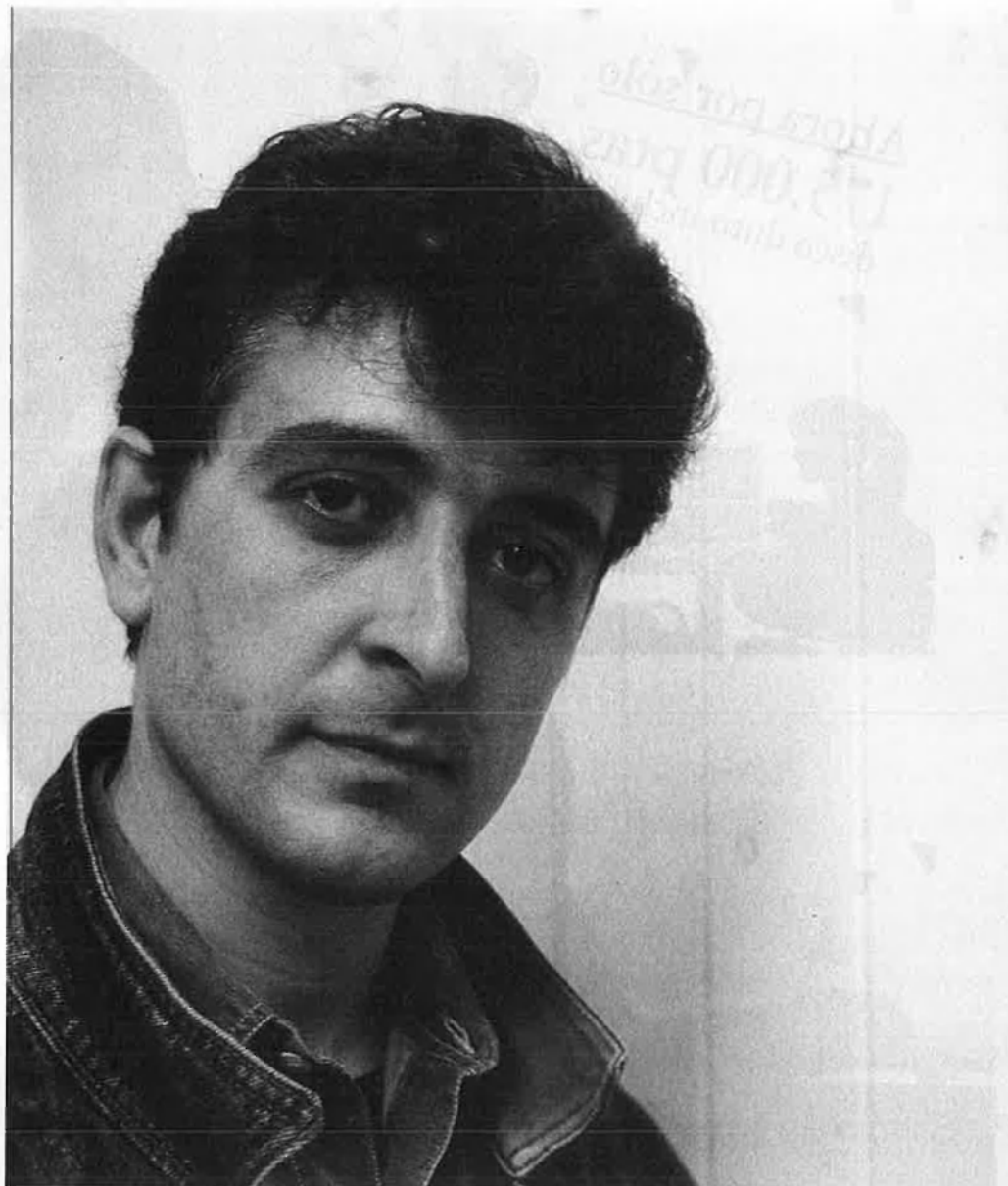
—*La primera novetat que presenta el vostre nou LP és el segell discogràfic que heu creat, Perro Records: ¿per quina raó ho heu fet?*

—Bé, el Manolo i jo —parla Quimi— estàvem en una companyia petita, PDI i, tot i que el tracte havia estat sempre molt cordial, pensàvem que la nostra situació ideal era que tota la part artística, el procés de gravar un disc, estigués sota el nostre control. Sempre ho havíem somniat.

—*Una altra sorpresa del disc i també de la gira és la petita campanya ecologista que esteu fent, ¿no penseu que molta gent us pot titllar d'oportunistes.*

—Home, —continua Manolo— més oportunista seria agafar diners de Sabates Maroto o Sabates Pérez i que ens donessin tres-cents milions. Això, ho fem per convicció pròpia i perquè ens surt de l'ànima. Som persones abans que músics i jo em sento agredit constantment i no vull, m'hi nego.

—*De tota manera, aquest tema sovint es tracta de manera superficial, el públic va a un concert, aplaudeix quan llan-*



*ceu unes consignes, i després se'n va a casa i se n'oblida...*

—Mira, nosaltres fem un treball pràctic. En primer lloc, la difusió d'uns grups X, que treballen seriosament, d'una manera anònima i amb cor, no per diners ni fama, i en segon lloc, per recaptar diners perquè continuïn treballant. Nosaltres vo-

l·lem ser músics, no famosos, però resulta que tenim un excendent de popularitat i l'hem d'utilitzar en el sentit que ens sembli més positiu.

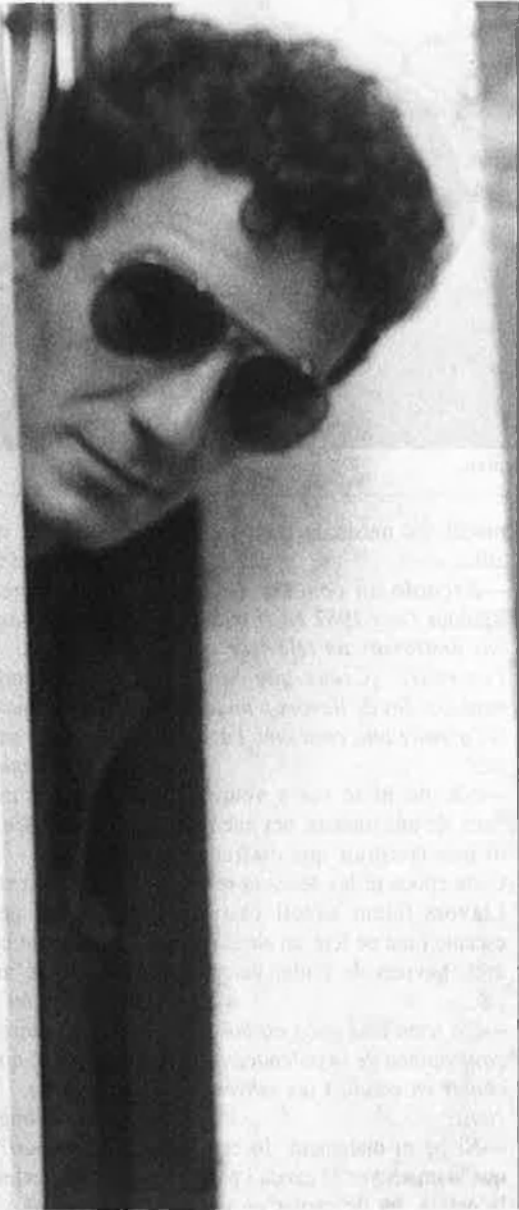
—*Parlant de causes justes, vosaltres vau participar en un cèlebre festival d'Amnistia Internacional. ¿Actuaríeu en un concert antidroga com el que*

*es va fer amb Mecano, La Unión, etc.?*

—S'ha de pensar molt. Un dels motius pel qual traïem ara el tema ecològic és perquè n'estem convençudíssims...—intervé el Quimi.

Nosaltres —parla ara el Manolo— hem participat, fins ara, en tres coses, diguem-ne *reivin-*

"Un dels motius pel qual traïem ara el tema ecològic és perquè n'estem convençuts".



dicatives o de presa de consciència: festival anti-OTAN, el festival Amnistia Internacional i el que estem fent ara, que no és una *gira verda* ni un *LP verd* ni cap *bajanada*, sinó una sèrie de coses puntuals que t'he estat explicant. Això és tot. És de domini públic que l'heroïna és espantosa i que no és reco-

manable per a ningú, però tampoc podem dir a la gent el que ha de fer, i no volem que se'ns utilitzi d'aquesta manera.

—Però al darrere de tot això, ¿no creieu que hi pot haver un conservadorisme que afecta cada vegada més la joventut? *L'escala de valors de la gent jove actual és ben diferent de*

*la dels setanta, ¿no? Culte als diners, al cos sa, a la forma de vida light...*

—Sí, ha canviat tot. El concepte progressista/reaccionari i tradicionalista/progressista ha canviat completament. I la rebel·lia d'anys enrere era molt més combativa, ara tot és més *light*, però també hi ha una reflexió que pot arribar a algun lloc, que és la de traure una mica cert maniqueisme de la qüestió vital. Pensa en el que deien els carlins: "així ho hem trobat i així ho deixarem". Això en el pla social és fatal, però ecològicament és dinàmica. Si haguéssim estat tots carlins, ara no tindríem els rius contaminats.

—¿Què penseu que, arran dels canvis de l'Est d'Europa, no estigui de moda ser d'esquerra?

—Evidentment —intervé el Manolo— aquí hi ha una manipulació. Estem en un món on s'exalten els valors materials, el prestigi social, guanyar molts diners i anar pujant. És una fórmula en la qual es perd fins i tot la companyonia. L'esquerra és la gran majoria, els treballadors són els qui mantenen el país, les persones que s'aixequen cada dia a les set, no els banquers. I ens fan creure que no, que són ells, però es dediquen a especular amb uns diners que no suen. Òbviament, la gent de l'Est, quan li han obert l'aixeta, ha anat corrent a l'hipermercat, però espero que s'adonin que el camí del consumisme és una bogeria. A poc a poc es va aconseguint que la gent d'esquerra i humil se senti malament i intenti pujar, arrasar amb tot, traure't a tu per posar-me jo... És molt bèstia. És lamentable la pèrdua d'honra-

desa. ¿A quina societat estem arribant? La gent té ànima, cor, sentiments... avui dia l'esquerra ja no se sap què és. Tothom pensa en diners, pujar, guanyar, que se salvi qui pugui. És una canallada que en un país tan democràtic i tan increïble hi hagi encara barraques a La Mina. No hi pot haver ningú que passi gana. Si hi ha diners, s'han de repartir i deixar-nos de *xorrades*.

En aquest moment el Quimi és reclamat per a fer la prova de so. La conversa continua amb el Manolo.

—¿Creus que els governs podrien fer més, per exemple, en el tema ecològic?

—Evidentment. És inadmissible el que està passant. Els polítics més conservadors, més de dreta, també han de respirar, també necessiten un món net, encara que sigui pels seus fills. Som un ramat de porcs i no pot ser. S'han de fer plans racionals de neteja, de conservació i deixar de banda els diners. En les campanyes electorals últimes, els programes polítics eren "tranquils, només fareu tres mesos de mili"... ¿Els detecten les inquietuds i problemes de la població, la tercera edat, els joves? Marxa i *rock'and'roll*... ¿L'ecologia? Bah, això no interessa. Hi ha una sèrie de gent que està lluitant sense suport ni res, amb tota la bona fe del món, i això a mi em toca la fibra. Els polítics passen de tot; volen fer una urbanització, per exemple; ¿que hi ha un parc natural al mig? Bé, es canvia la llei i aquí no passa res. Així, aviat sortirem a la muntanya i no hi haurà animals, només cables elèctrics, pantans i res natural. Això sí, podem anar molt ràpidament d'un lloc a l'altre,



El Último de la Fila ha reunit al seu voltant un grapat de músics catalans que comencen.

DOMENECH UMBERT

ens posem dins d'un tros de ferro amb volant, podem prémer un botó i surt aigua calenta, un altre i s'encén una pantalla, ¿però i les meves necessitats espirituals? Jo sóc un ser humà i tinc dret a compartir el món amb altres animals. No sóc el rei de la creació, no vull ser-ho, m'hi nego. Cal que hi hagi animals en el món. D'aquí a poc només hi haurà persones i rates, moltes rates. El món sempre ha estat dur: pal·ludisme, lepra, ara sida... estar viu significa estar en la corda fluixa, però dins d'això hi ha unes mesures. I aquesta gent que s'ho munta tan bé, que té quatre cotxes i quatre cases... ¿són fel·liços? Jo només dino una vegada al dia i sopo una vegada al dia, i per més que pugui en l'escalafó social no puc dinar deu vegades ni puc tenir vint cames per a conduir tots els cotxes. És horrorós. Personalment, tot això em fa molt de mal.

—Vosaltres, com *El Último de la Fila*, moveu bastants diners, però heu aconseguit donar una imatge de distància respecte a les maniobres brutes del show business. ¿El

veieu tan pervers?

—Sí, i tant. Jo, per exemple, vull controlar el preu de les entrades dels nostres concerts. Cobro a la gent el que crec que val el nostre espectacle. A més, cada nit em deixo la pell, és la meva professió i la meva passió. Respecte al muntatge, vull posar el millor i cobrar el mínim possible. No vull enriquir-me, només viure dignament. Puc donar gràcies a Déu que he tingut sort; he treballat dur com tothom —els miners, els conductors d'autobús...— i estic agraït no sé a qui, al cosmos, a Déu, a l'univers..., i els diners els utilitzo per treballar i fer les coses bé. Quan no siguem famosos, treballarem en altres coses. A mi m'agrada pintar, he estat dissenyador gràfic, he estat fuster i mentre sigui viu em buscaré la vida. ¿Que nosaltres guanyem més que altres sense robar a ningú? Doncs nostre és. El que no es pot fer és robar, xuclar de tothom. S'ha de ser conseqüent i honest, i jo intento ser-ho. El Quimi i jo volem fer el nostre treball bé i punt. "Oh, que ara podrieu fer uns anuncis de..." No, jo no sóc

model, sóc músic. És molt senzill.

—Recordo un concert dels Rápidos l'any 1982 en el qual vas destrossar un televisor a l'escenari. ¿Creus que has madurat des de llavors o no té res a veure una cosa amb l'altra?

—No, no hi té res a veure, però, de tota manera, ara intento més construir que destruir. Cada època té les seves coses. Llavors fèiem aquell *show* escènic i ara en fem un altre. A més, havíem de cridar l'atenció.

—Un tema una mica espinós: ¿què opineu de la polèmica de cantar en català i les subvencions?

—Ni bé ni malament. Jo crec que si un senyor és català i parla català, ha de cantar en català...

—Sí, però darrerament hi ha hagut un boom una mica controlat, institucional...

—Sí, a mi no m'agrada gaire. Em sembla bé que els governs donin suport a la cultura, etc., perquè l'art, a la història, sempre ha tingut mecenatges, però la música, i sobretot el

rock i el pop, van nàixer com una explosió de rebel·lia, i això no s'ha de perdre.

—¿Què opines de l'Albert Pla?

—Doncs és curiós. Per a mi, més que música és literatura musicada. Em sembla correcte. —¿No creus que podeu coincidir amb cert aire surrealista que a vosaltres us agrada molt?

—Ja... Sí, jo crec que el surrealisme és una posició adequada davant la vida. El tema de la distorsió m'interessa bastant i el Quimi i jo tenim un sentit de l'humor orientat cap a l'absurd. Crec que som una mica surrealistes.

—¿Personalment? ¿No només a l'escenari?

—Sí. I al mateix temps som molt seriosos i disciplinats i també molt anàrquics.

Unes hores més tard, el Manolo i el Quimi ens ho demostraran. El seu espectacle és al punt mig entre la sobrietat i el desequilibri. Amb formalitat, però, com diu Manolo, sempre en la corda fluixa, com la vida.

Jordi Bianciotto